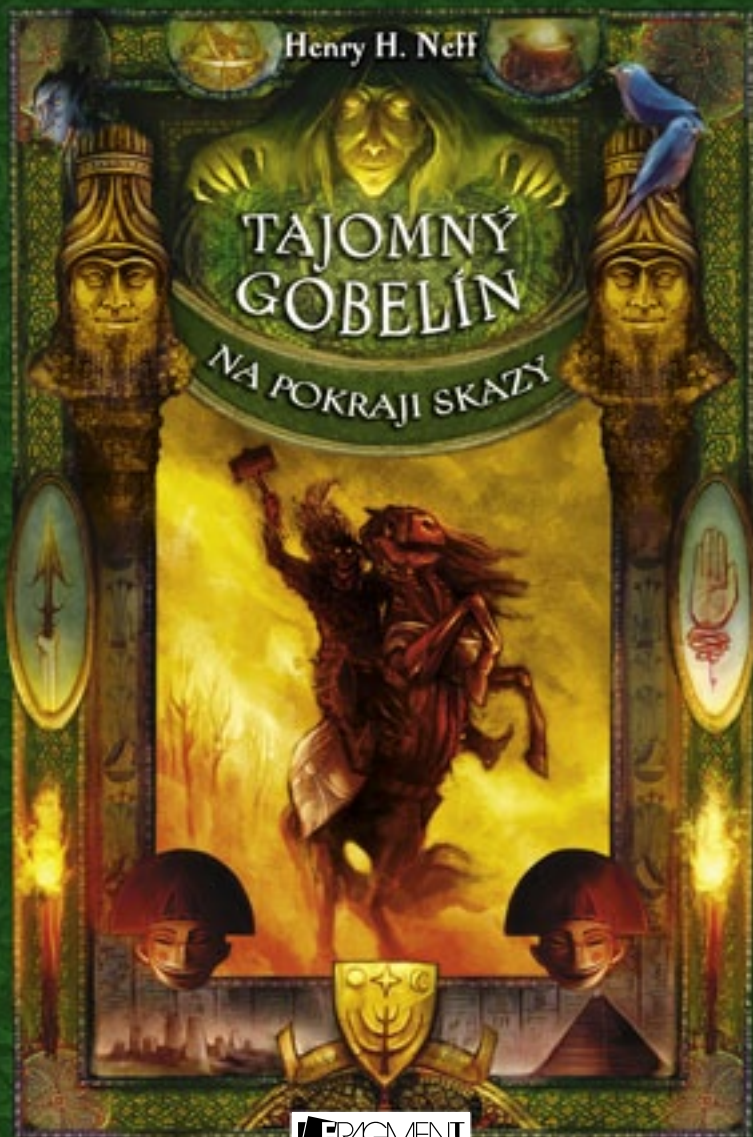

Henry H. Neff

TAJOMNÝ GOBELÍN

NA POKRAJI SKAZY

FRAGMENT

Tajomný gobelín 2

Na pokraji skazy

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Tajomný gobelín 1 – Pes z Rowanu
Tajomný gobelín 3 – V moci démonov

Henry H. Neff
Tajomný gobelín 2 – Na pokraji skazy– e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

TAJOMNÝ GOBELÍN

Napísal a ilustroval Henry H. Neff

NA POKRAJÍ SKAZY

FRAGMENT

Na pamiatku Davida Petra Gogolaka
1971 – 2008

OBSAH

1. Čarodejnica	7
2. Uhladený pán Sikes	27
3. Tetuška Mamka	52
4. Hádanka a trezor Červeného rádu	75
5. Temné záležitosti	100
6. <i>Erazmus</i>	132
7. Španielsky kníhkupec	155
8. Červená prísa	178
9. Mechanické zázraky	193
10. Bramov kľúč	223
11. Muž vo dverách	250
12. Lietajúci les	278
13. Šepot v hodine duchov	295
14. Pod plášťom neba	327
15. V Sidhe	342
16. Smerovanie a majstrovstvo	365
17. Príbeh Deirdre Fallowovej	381
18. Čln na úsvite	404
19. Polnočná búrka	426
20. Niečo skazené	449
21. Kôra, konár a kameň	467
22. Hmla a dym	483
Mapa rowanskej akadémie	495

NA POKRAJI SKAZY

1. KAPITOLA

ČARODEJNICA

Hlboko v zastrčenom kúte rowanskej rezervácie sa Max McDaniels krčil pod baldachýnom z pokrútených borovíc. Uplynulo tak desať minút, čo zbadať tmavú postavu, ktorá sa pohybovala po úpätiach kopcov ďaleko pod ním, a Max vedel, že jeho prenasledovateľ je už blízko. Vytiahol nôž a pomocou povrchu čepele z fosforového luminoforu preskúmal hrubý náčrt mapky, ktorú načmáral predtým, ako vyrazil na cestu. Cieľ bol ešte stále v nedohľadne. Takýmto tempom by to nikdy nestihol – tento protivník bol oveľa rýchlejší ako ostatní.

Max striasol zo seba nepríjemné myšlienky a radšej sa sústredil na prelud, ktorý vytvoril. Prízrak bol dokonalou kópiou Maxa vrátane vlnitých čiernych vlasov a ostrých črt počernej tváre, ktorá vykúkala z vysokého konára na neďalekom strome. Pozorne si prehliadol okolitý terén s nepatrnými stopami, že tadiaľ niekto prešiel – vedel, že vycvičené oko by si to všimlo.

Ticho pred svitaním preťal prenikavý škrekot vtáka.

Niečo prichádzalo...

Maxovi sa zrýchlil pulz. Rýchlo, ale starostlivo preskúmal serpentínu pod sebou, či neuvidí nejakú stopu po svojom prenasledovateli. Bol tam však cítiť len pach vlhkej pôdy a počuť tiché kvílenie vetra, ktorý rozháňal útržky hmly nad kopcami.

Kým sa obloha rozjasnila a nadobudla slabý nádych belasej farby, Max pozoroval a čakal, ešte stále nehybný medzi koreňmi a žihľavou. Práve keď sa rozhodol, že odíde zo svojho stanovišta, jeho pozornosť upútalo nepatrné mihnutie.

Jeden zo stromov liezol hore po úbočí.

Aspoň si myslel, že je to strom – jeden z tých pokrútených a slabých mladých stromčekov, ktoré sa neisto pridŕžali vysušenej pôdy svahu. Pomaly sa však silueta vzpriamila a začala si raziť cestu cez riedky les. Plazila sa k Maxovmu dvojníkovi, tmavá a zahalená ako strašidlo. Keď bola postava nejakých dvadsať stôp od Maxa, uvedomil si, prečo sa prenasledovateľa nedokázal striasť.

Bol to Cooper.

Zjazvená agentova tvár vyzerala ako rozbitá maska z vysušenej kosti. Bledú pokožku mu pokrývala špina, šticu plavých vlasov mal schovanú pod čiernou priliehavou čiapkou. Dostal sa ku kmeňu stromu, na ktorom sedel Maxov dvojník, a z puzdra na predlaktí si vytiahol malý tenký nožík. Jeho čepeľ žiarila fosforovým luminoforom.

Cooper sa začal šplhať na strom s ľahkosťou pavúka.

Zatiaľ čo sa agent škriabal nahor, Maxovi sa rozšírili zreničky. Jeho šlachovité telo ovládlo ohromné množstvo energie, ktorá spôsobila, že sa mu začali chvieť prsty.

Max vyskočil zo svojho úkrytu.

Pri tomto zvuku Cooper zvrtol hlavu nabok: Max sa na neho rútil s nožom v ruke.

Maxova zbraň trafila cieľ, ale namiesto toho, aby sa stretla s telom z mäsa a kostí, prešla postavou a zabodla sa do stromu. Vyčarovaná návnada Coopera sa rozplynula vo vlne čierneho dymu a Max si uvedomil, že ho napálili.

Otočil hlavu a zbadal skutočného Coopera, ako trieli z neďalekej húštiny. Agent skrátil vzdialenosť piatimi dlhými krokmi. Max si prehodil nôž do ľavej ruky a vyšvihol sa na strom práve vo chvíli, keď Cooperova čepeľ zahvzdala pri jeho rebrách.

Cooper uchopil Maxovo zápästie do železného zovretia. „Mám ťa!“ zasyčal.

Prudkým myknutím sa mu Max vytrhol a zarezal nožom do Cooperovho ramena, zanechávajúc na čiernej látke jasnú luminoforovú čiaru. Cooper od prekvapenia zavrčal. Max sa agenta opäť striasol a zoskočil zo stromu.

Pristál na rovné nohy a začal upaľovať po chodníku. Na rázcestí zabočil doprava a rútil sa po strmej ceste, ktorú si vyznačil na mape. Cooper klusal za ním a zjavne mu bolo ľahostajné, že Max svoj náskok zvyšoval. Chlapec si na chvíľku prestal agenta všímať. Pozornosť sústredil na hrebeň, švihol si to po kopci a vytrvalo sa šplhal nad hornú hranicu lesa.

Ubehlo desať minút šialeného behu, keď Max zazrel malú bielu vlajočku, ktorá sa trepotala na vzdialenom vrcholci rozoklanej skaly. Vštepil si do pamäti jej polohu a napriek súčasnej situácii sa spokojne usmial. Ďalších desať minút týmto tempom a vyhrá.

Ako však bežal ďalej, dych sa mu skracoval do plytkých nádychov a výdychov, až nakoniec – lebo vzduch rapídne redol – prešiel do bolestivého, zúfalého prehĺtania. Rýchly pohľad dozadu mu prezradil, že Cooper sa priblížil na sto yardov a bežal rovnomerne a pokojne ako vždy. Max si odplul na chodník a zrýchlil tempo, no pri šplhaní ho premohli záchvaty kašľa.

Vlajočka bola vábivo blízko, ale Maxa začali premáhať bolesť a závrat. Pred očami sa mu mihali drobné bodky svetla, ústa akoby mal plné horúceho piesku. Potkol sa o kameň a spadol na zem, pričom si odrel koleno a vypadol mu nôž. S námahou sa postavil, práve keď sa v jeho zornom poli objavila rozmazaná postava.

Cooper stál desať stôp od neho a jeho robustná čierna čižma pevne zarazila do zeme rukoväť Maxovho noža.

Agent uprel oči na Maxa. Hruď sa mu dvíhala a klesala v dlhých, pomalých nádychoch a výdychoch, keď hodil chladný pohľad na červený fliačik na Maxovej rovnošate. Flak predstavoval cieľ, umiestnený priamo nad Maxovým srdcom. Úspešný zásah naň znamenal smrť a mal toto cvičenie okamžite ukončiť.

„Vzdávaš sa?“ zaznel Cooperov typický cockneyský prízvuk.

Max sa na chvíľu odmlčal, prikrčil sa v obrannom postoji, zatiaľ čo uvažoval o Cooperovej ponuke.

Vo chvíli, keď sa Max rozhodol, agent zareagoval tak rýchlo a pohotovo, akoby čítal jeho myšlienky. Skôr než sa Max stihol čo len pohnúť, Cooper mykol zápästím a prudko vrhol malý čierny nôž smerom k fliačiku na Maxovej hrudi.

Nôž letel priamo, prudko a neomylné. Max okamžite odrazil zbraň nabok a zacítil bodavú bolesť, keď mu jej otupené ostrie porezalo dlaň. Naklonil sa dopredu a prudko kopol Coopera do kolena, čo chlapíka zahnal dozadu. Max rozťahal prsty a nôž

mu poslušne priletel do ruky. Sústredene zaútočil množstvom rafinovaných, obratných manévrov a zastretých úderov.

V Maxovi vzkypela zlosť. Ako sa odvážili poslať Coopera?! Cooper nebol študent. Bol to samotársky zabijak, ktorý prenasledoval nepriateľa na príkaz nadriadených: Dnes ho poslali uštváť Maxa – nepochybne preto, aby ho ponížili po šnúre ľahkých víťazstiev. Chlapec sa vrhol do útoku s divokou, nebezpečnou tvrdohlavosťou. Zasiahne fliačik agenta ako trofej a pokojne, bez náhlenia si zoberie vlajočku.

Na rozdiel od predošlých Maxových protivníkov sa však Cooper nedal zastrašiť Maxovou takmer nadprirodzenou rýchlosťou ani jeho agresívnosťou. Agent sa spamätal z prekvapenia a znova sa chopil noža. Obaja teraz poskakovali sem a tam, pričom Cooper pôsobil ako mäťúca fatamorgána ocele a dymu, keď prítmie a tiene okolo neho začali hustnúť. O chvíľu Max musel žmúriť, aby ho vôbec videl – čierna postava oproti tmavosivému horizontu. Bolo ťažké odhadnúť, v ktorej ruke drží Cooper zbraň, a už vôbec sa nedal predvídať úder, ak by nejaký prichádzal. Ako sa temnota prehlbovala, zo žiariaceho hrotu noža sa stal akýsi prelud, ktorý sa pohyboval trhane a zradne. Pravidelne mizol, len aby urobil výpad dopredu, a to prudko a razantne, pritom však úplne presne. Max sa pokúsil predvídať útoky, ale nebol v nich nijaký systém. Musel sa celkom spoľahnúť na svoje reflexy. Zrazu Max za sebou zacítil nápor vzduchu. Odrazil bodnutie a pokúsil sa zachytiť tenkú čepeľ a dostať ju pod kontrolu, ale Cooper ustúpil a Maxov protiútok minul cieľ. Veľmi ho to rozčúlilo. Znovu zbadal nôž – tri bodnutia, rýchlejšie ako krátke údery boxera do Maxovej hrude. Max odstrčil Cooperovu ruku nabok a podarilo sa mu urobiť zopár zúfalých švihov, skôr než sa agent dostal z jeho dosahu.

„Tak sa ukáž!“ znechutene vyprskol Max.

Nijaká odpoveď. Vôkol neho krúžila temnota, hustá ako hrachová polievka.

Konečne Cooper spravil chybu. Max za sebou náhle začul akési zašuchotanie. Obrátil sa a uvidel záblesk luminoforu, ako opisuje široký oblúk dole k jeho bránici. Max rýchlo ako had bodol smerom nadol a zachytil čepeľ kryjúcim úderom. Cooper na okamih zastal – vyvedený z rovnováhy a dostatočne blízko na to, aby Max letmo zahliadol agentov lákavý cieľový flak. Max sa uškrnul a pripravil sa na „zabitie“.

Keď bodol, pocítil, ako sa váha agenta presunula a Cooperova ruka sa mu zakvačila do lakťa. Cooper využil Maxovu hybnú silu a sotil ho tak, že zletel na zem, zatiaľ čo on sám vykĺzol z nebezpečného dosahu tak hladko a rafinovane ako úhor. Max tvrdo pristál na zadku a na hrudi pocítil náhly tlak. Zrazu ticho preťal Cooperov hlas:

„Tak už prestaň!“

Príkaz vyslovil pokojne, s konečnou platnosťou.

Neprirodzená temnota sa rozplynula v obláčikoch, ktoré vietor rozvial na všetky strany. Kým sa celkom vytratila, Max videl, že Cooper ustúpil na vzdialenosť zhruba dvadsať stôp. Na krátky okamih Maxa iba mlčky pozoroval. Agent, zjavne spokojný, že boj sa skončil, si poklopil po malom slúchadle v uchu.

„Tu je Cooper,“ povedal a zrak ešte stále upieral na Maxa. „Teraz som s ním. Skončili sme... výsledok je podľa očakávania.“

Max pozoroval, ako Cooper niekoho na druhom konci trpezlivo počúva. Potom agent vypol slúchadlo a obrátil sa k Maxovi.

„Ideme nazad,“ zašomral.

Max sa postavil na nohy a natiahol krk, aby sa pozrel na bielu vlajočku, čo sa trepotala nad nimi.

„Nechaj ju tak,“ povedal Cooper. „Vyhrál som!“

Max pohľadom sledoval ležérne, nedbanlivé gesto chlapíka,

ktorým upozornil na flak na Maxovej hrudi. V jeho strede žiarila jasná luminoforová škvrna.

„Ste si istý?“ spýtal sa Max a nazlostene hľadel na agenta, skôr než ho ovládol záchvat suchého, dráždivého kašľa.

Cooper vrhol rýchly pohľad dole na svoju vlastnú hrud', kde do krvavočerveného flaku bola ako znamenie vypálená svietiaci ostrá luminoforová čiara. Agentovu hrud' a ruky zdobil tucet svetielkujúcich škvŕniiek.

Agent si podrobne prezeral Maxovo dielo so zachmúreným výrazom. Potom potukal na slúchadlo v uchu.

„Beriem naspäť. Výsledok neočakávaný. Obe strany eliminované.“

Cooper si zložil slúchadlo.

„Kto to bol?“ spýtal sa Max.

„Riaditeľka Richterová,“ odvetil Cooper. „Do obeda musíme byť nazad.“

Max zastonal, ale Cooper si z toho nič nerobil.

„Mal by si byť šťastný, že tak utekáš,“ zahrmel agent, zatiaľ čo Max si rozväzoval šnúrký na teniskách. „Tvoje prispôsobovanie sa nepredvídaným situáciám nestojí za nič.“

„Nikoho iného tu nenaháňajú práve agenti!“ zahundral Max a cítil sa vyčerpaný a popudlivý.

„Vyčerpal si svoje možnosti,“ ľahostajne precedil Cooper. „Starší študenti sa sťažovali. Odmietajú s tebou trénovať – domnievajú sa, že výsledky škodia ich túžbe po umiestnení. Odteraz to budú agenti alebo mystici.“

Max si spomenul na toho strašného šesťročniaka, ktorého sledoval na začiatku týždňa, a ako chalan upaľoval z rezervácie po svojej rýchlej porážke.

„Sľubujem, že ich nedostanem tak rýchlo,“ podotkol Max so zlomyseľným úškrnom. „Nechám ich, aby si počínali lepšie.“

Cooper sa na neho zamračil.

„Nič také nespraviš. Máš toho veľa na práci. Tešíš sa zo svojej malej žltej bodky, či nie?“

„Trochu,“ pripustil Max, začervenal sa a skúmal si špice tenisiek.

Cooper začal vyratúvať Maxove chyby monotónnym, úsečným staccatom.

„K tvojmu úkrytu som sa mohol priblížiť z ktorejkoľvek strany. Už len vtáčie volanie mi umožnilo dostať sa tridsať stôp od teba. Tvoje zastieracie manévry boli primitívne a detinské...“

„Viem,“ ticho odpovedal Max a cítil, ako mu horia líca.

„Nie,“ namietol Cooper a zohol sa, aby mu mohol pozrieť priamo do očí. „Nevieš. Keby toto bola skutočnosť, nebola by nijaká žltá bodka na mojej hrudi. Cez rieku by si prešiel skôr, než by si ma vôbec zbadal.“

Max na to nepovedal nič.

„Ešte jedna vec,“ pokračoval Cooper, zasunul si nôž do puzdra a obrátil svoju prísnu, strašidelnú tvár k Maxovi. „Máš desné sebaovládanie – tvoje emócie prezrádzajú tvoje zámery. Dobré cvičený protivník bude vedieť, čo máš v úmysle, ešte predtým, ako to urobíš. Katastrofálna chyba.“

Max sa zamračil a prehltol odpoveď, zatiaľ čo Cooper sa zvrtol a pustil sa do poklusu.

Kým sa dostali na lúku v rezervácii, slnko už vystúpilo vysoko nad východné duny. Vysoké steblá trávy na lúke sa vlnili a šumeli vo vánku, tu a tam zdôraznené nepravidelnými škvrnami poľných kvetín a vyčnievajúcich špicatých útvarov slnkom vybielených skál. V diaľke sa v modrastom prítmí Zahrievacej chaty nervózne vrteli desiatky malých postavičiek.

„Môžeme sa pozrieť na prvorôčiakov?“ spýtal sa Max a potiahol Coopera za košelu, ktorá bola hladká a lesklá od potu.